

VULL FER L'AMOR AMB VOSALTRES

I NO SÉ COM DIR-HO.

LAIA LLORET VECIANA

OLIVIA (Xica)
CONXITA (Dona gran)

*Ara mateix en qualsevol barri,
menys en un barri ric.*

1.

OLIVIA.
Ara, ací.

OLIVIA:
Em vaig intentar suïcidar quan estava a la panxa
de ma mare.
M'hi vaig cagar.

Silenci.

Vos he odiat tantes vegades
i tantes vegades m'he hagut de convèncer...
He hagut de dir:
«No. Sigues bona persona,
sigues bona persona
sigues bona persona
sigues bona
sigues».
I sabeu què sóc ara?
Una bona persona.
I sabeu que em rebenta?
Ser una bona persona.

2.

CONXITA i OLIVIA.
Una plaça.

CONXITA:
Et dic que no puc més...
Quants minuts et diuen
que m'has d'obligar a caminar?
És que estic molt cansada.
Tinc 90 anys...
M'agrada molt la punxeta esta que duus ací al
cap...
és com la dels galls.
Quin estiu aquell...
em vaig banyar a la platja
nua,
nues.

T'has fet un altre tatuatge?
Ho passàvem tan bé...
Ah, sí, una cresta.
Que no puc llegir més
que el llibre em pesa.
Olivia, sort que vens tu
a donar un colp de mà.
El meu pare va morir jove com el teu
i també quan era menuda.
Llig tu una estona.
Això de la diabetis...
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
aquest és el problema,
que estic massa bé del cap
i tinc el cos destrossat!
Va... una xocolatina
que no li direm a la meua filla.
Ma mare sola
i el franquisme
i aquell home dient
«casa't amb mi»
«casa't amb mi»
«casa't amb mi»
«casa't amb mi»
i ella
«que no!»
«que no!»
«que no!»
«que no!».
El dibuix que vaig pintar ahir...
no me n'isc molt de la línia,
no?
Amb el meu marit vam anar tot un estiu a Bilbao.
Ja no la puc vore,
ella allà i jo ací.
Olives sí que puc! T'ho jure...
Cada setmana la telefone.
I no està morta,
ella em diu que no està morta.
Si érem del partit,
teníem menjar i roba,
si no, no.
Va telefonar una altra dona
i li vaig fer la maleta, al meu marit.
Ells sempre al bar,
però ja teníem tele a casa
i amb la veïna miràvem una telenovel la picant
totes les vesprades.
Que no puc caminar més...
Que em cauré i faré trossets,
deixa'm anar el braç.
Ens vam afiliar a la falange,
quin remei.

El pa és una necessitat.
Si jo fora jove...
ja t'agafaria a tu!

OLIVIA:
Jo a tu t'estime, Conxita.
Un dia em vas mirar als ulls
i vas vore que estava a punt
de tallar-me les venes:
"La teua ànima quedarà en pena",
vas dir.
I què vols que faça si no deixe de pensar
i de sentir
i de rallar-me
i d'enamorar-me de xiques
com ella?
No ho vaig fer.
Em vas demanar un incendi.

Pausa.

Jo vinc ací per estar amb tu,
per passejar,
per dibuixar,
per dinar,
per donar-te les pastilles,
per llegir-te un poema...
Tot allò que em deies abans...
Millor deixa't d'històries de vella!
No veus que desapareixerem?
Tinc una idea.
Oblidem.
Oblidem-nos de la història,
de la teua,
de la meua,
de totes
i del que han fet de nosaltres.
Oblidem que som orfes de pare,
que tenim vides precàries
i totes aquelles palles...
Que hem desitjat a persones de qui volíem amor,
que algú ens va rebutjar per insegures:
"Has de ser professional!".
Oblidem que no tenim diners per passar cap crisi,
que un dia et vaig dir tot allò:
la meua història.
Mentim.
Vull oblidar.

CONXITA:
Mentre no t'oblides de mi.

OLIVIA:
Alça't.

CONXITA:
Caic.

OLIVIA:
Llegeix.

CONXITA:
El llibre em pesa.

OLIVIA:
T'agafe?

CONXITA:
No et pots morir a cada instant.

OLIVIA:
Tinc 100 anys.

CONXITA:
Tens 20 anys.

OLIVIA:
D'acord...

CONXITA:
M'ajudes?

OLIVIA:
Clar.
Passegem?

3.

CONXITA i OLIVIA.
Casa de CONXITA.
El temps de OLIVIA és lleugerament posterior al de CONXITA.

CONXITA:
No sé quants dies porte observant aquesta maleïda
paret.
Perd el compte de les habitacions i només n'hi ha
dues,
no?

OLIVIA:
Que sí,

que sí pots,
alça't.
Si ho fas...
et promet unes clares al sol
mirant un incendi.

CONXITA:
Les parets, el sostre, els marcs, les portes, les
cortines, la nevera, el rentaplats...
tot blanc.
És ma casa?
El terra és brillant, relliscós
i tanteja la meua caiguda,
però jo compte les passes mentre avance:
una, dues, una, dues.
Són horribles aquestes sabatilles marró de vella.
Ja sé que sóc vella!

OLIVIA:
Cremaré la teua casa i totes les parets blanques
que mai t'han dit res.

CONXITA:
"El putó foc una altra vegada!".
L'havia apagat.

Pausa.

Vaja! He perdut el compte.

OLIVIA:
Conxita, no em sents?
T'estic dient que et dec moltes coses encara
i que no vull una mort imminent.

CONXITA:
Una rampa m'immobilitza.
Després de l'u va el dos i creixem cap a dalt
i un dia, de colp, després del dos vindrà l'u
i el cap, cap avall.

OLIVIA:
No et pots caure,
la fossa no t'espera.
Mira cap amunt!

CONXITA:
Un dia ja no hi haurà més abaix.

OLIVIA:
Va, alça't,
que tinc una sorpresa que t'encantarà,
te l'ensenye?

CONXITA:
Sent el fred massa a prop,
el terra està dur,
em ve un gust de colp,
una olor a metall
i només veig roig.

OLIVIA:
T'he dut les xocolatines que més t'agraden!

CONXITA:
Ni-no (*imita el so d'una ambulància*).

OLIVIA:
Les amaguem bé
i la teua filla no les trobarà.

CONXITA:
Ni-no.

OLIVIA:
Vull sentir una altra vegada
la pressió del teu braç
quan et vols alçar.

CONXITA:
M'heu portat un pastís?

OLIVIA:
Recordes que ens hem abraçat com s'abracen els
arbres?
I no ens hem tocat mai.

CONXITA:
Per què hi ha tanta gent ací?

OLIVIA:
Recordes que ens hem mirat com es mira el sol?
I no ens hem cremat mai.

CONXITA:
Una llum acaricia les meues pestanyes,
per fi! el sol a la cara.

OLIVIA:
Estàs ací?
Qui m'ha posat cola als ulls?
A aquesta paret tan negra veig llums de colors,
al revers de les parpelles.

Pausa.

No estic per...
De veritat, no em faces enfadar!
On estàs?
Alça't.

CONXITA:
Em trobe al carrer,
tombada en un llit amb rodes.

OLIVIA:
No em deixes sola amb els ulls tancats
i amb les parets obscures dels meus ulls.

CONXITA:
Quina il·lusió!
Aquest autocar és el meu regal?
No estic parlant del cotxe llarg del final de tot.

OLIVIA:
I què passarà amb les dues orfes de pare,
si tu no hi estàs?

CONXITA:
És un autocar alt i grog i roig i blanc i hi ha molta
gent per ací.

OLIVIA:
No em sents?
Encara podem continuar el relat.
Provar l'incendi.

CONXITA:
Conxita, 86, primavera, taronja, 2020, carrer de
la...
Però si m'heu vingut a buscar a casa meua!
Per què tantes preguntes?

OLIVIA:
Encara ens queden moltes coses per conèixer
junes.

CONXITA:
Això que em tapa la boca és una mica així...
I la goma m'estira del cabell.
No em puc moure.

OLIVIA:
No et vull recordar,
ni et vull oblidar,
ni et vull enlloc que no siga
ací.

CONXITA:
On estic ara?
On està el sol?
I el xocolate amb xurros?
«Sèrum fisiològic».

OLIVIA:
Passa'm un pinzell, una paleta i un llenç perquè
tinc un paisatge...
La nostra casa!
El lloc on ens trobarem
fora de la història.

CONXITA:
Una tassa doble de sèrum fisiològic...

OLIVIA:
Alça't.

CONXITA:
Ni-no-ni-no-ni-no.

4.

CONXITA *i* OLIVIA.
Un hospital.

OLIVIA:
Qui sóc?

CONXITA:
A vore... Deixa'm que et mire.

OLIVIA:
Anàvem a caminar per la placeta.

Silenci.

No tinc pare...

Silenci.

M'agraden les xiques!

CONXITA:
Ah! Passejàvem.

OLIVIA:
Sí!

CONXITA:
Fa anys.

OLIVIA:
Fa dies....

Silenci.

Pintes?

CONXITA:
No em deixen.

OLIVIA:
Per què?

CONXITA:
No ho sé...
Però són bones xiques
i em tracten bé.

OLIVIA:
I si els dic que et deixen pintar?

CONXITA:
Les sopes aquestes estan tan roïnes...

OLIVIA:
Ja, imagine...

CONXITA:
Estàs a punt per quan vinga
el teu pare?

OLIVIA:
El meu pare?

CONXITA:
Sí, Amèlia,
el teu pare.

OLIVIA:
Amèlia?

CONXITA:
Hui anirem una altra vegada a la platja.

Silenci.

No et fa il·lusió?

OLIVIA:
En una estoneta et portaran el dinar.

CONXITA:
I quan marxe el teu pare
ens traurem tota la roba i...
cap a l'aigua!

Silenci.

Crida'l.

OLIVIA:
Està mort.

CONXITA:
Què dius?

OLIVIA:
Com el teu...

CONXITA:
Amèlia...

OLIVIA:
Que no sé qui és Amèlia.
Tens 96 anys,
no ixes de casa des de fa molt
i el meu pare va morir quan era menuda,
com el teu, recordes?

Pausa.

Em sap greu...
t'has de posar bona per tornar prompte a ta casa.
La teua filla t'espera
i nosaltres hem de tornar a passejar juntes/

CONXITA:
Passejarem tot el que vulgues.

OLIVIA:
T'agafaràs al meu braç
i poquet a poquet
farem unes passes.

CONXITA:
Sí,
ens agafarem.

OLIVIA:
I ens assurem/

CONXITA:
A un banc de la placeta.

OLIVIA:
Exacte!

CONXITA:
A esperar el teu pare que vindrà amb el cotxe.

OLIVIA:
No! Prendrem l'aire,
descansarem una estona,
beurem un refresc al sol,
i/

Pausa.

Has agafat la tovallola?
El meu pare està a punt d'arribar.
Diuen que hui hi ha onades.

CONXITA:
Anem a saltar-les.
Mira, així!

OLIVIA:
Compte amb el llit!
Vull dir...
que no et faces mal.

CONXITA:
Em pense banyar amb el cabell solt,
que nade... flotarem nues al sol!
Ens agafarem pels dits
i la corrent no ens separarà.
Quan isquem de l'aigua
tindrem la panxa torrada
i el cul pà'l lid.
Corre,
corre pugem,
pugem a aquell arbre.
És el més alt, altíssim,
és un gegant,
podrem arribar a l'Olimp.
Ai...
el vertigen...
agafa'm,
agafa'm fort.

OLIVIA *agafara la mà de CONXITA.*

Hem corregut tant que em costa respirar.
Ací només hi ha sorra, roques, aigua, cel,
i nosaltres...
No em deixes anar.
Tu al meu costat tota nua

i jo...
Em costa respirar.
No et puc mirar als ulls,
però no puc deixar de mirar
el teu cos, preciós.
Poses la mà sobre el meu melic
i puges
i puges
i jo m'erice...
Saps que tinc vertigen?
Però tu agafa'm fort.
La carn em crema, sota l'ombra.
La teua mà ara baixa
i baixa,
em toques massa bé
i jo...
Em tape la cara
deixant un ull al descobert per mirar-te
i una mà lliure... et vull tocar.
Em mossegue el llavi,
no vull fer soroll,
crec que m'he fet sang.
Jo mai he sentit una cosa així:
ni abans,
ni després,
mai.
Em costa respirar
i tinc vertigen...
Agafa'm,
pressiona'm
les mans,
els llavis...
Tens tanta força
que necessite,
més que mai,
obrir la boca i/

Pausa.

CONXITA *deixa anar la mà de OLIVIA.*

Tinc la boca seca,
passa'm l'aigua.
Què és allò de la safata?
Menjar d'hospital...
Jo vull un bon arròs!
Olivia, em fa mal tot...
no m'aguante de peu ja
i em pense que se'ns ha acabat passejar.
Ai!
Les punxades aquestes em maten.

OLIVIA:
Estàs bé?

CONXITA:
Fes-me un bes.

OLIVIA *s'apropa a CONXITA,*
li fa un bes a la boca.

5.

CONXITA i OLIVIA.
Ara, ací.
(El mateix lloc on estava OLIVIA en la primera
escena.)

CONXITA:
De què em servix a mi,
que jo,
que la meua mare
i que totes les nostres àvies,
ens hagen recordat
si tu no/

OLIVIA:
Vull oblidar.

CONXITA:
Si tu,
si elles,
si totes vosaltres
baixeu les parpelles.

OLIVIA:
Vull oblidar.

CONXITA:
Obri els ulls d'una vegada
que els arbres volen alçar-te.
Vull vore fora les llums de colors
i el misto calent com s'il lumina,
l'incendi promès.
Ara que no estic,
no tanques els ulls:
em deus massa incendis.
Alça't,
perquè jo no em puc alçar
si no és en la teua memòria
incendiant.
Vols explotar!

OLIVIA:
«Deixa't d'històries de vella»,
et deia quan estaves
i quan passejàvem juntes.
Sé que encara estàs ací
empenyent les històries.
Jo no volia sentir els meus relats,
ni quan et cuidava,
ni quan em cuidaves.
Sé que et dec un incendi,
el meu,
el teu,
el de tantes com nosaltres.
Per això les llums de colors fora,
friccione el misto i/

Pausa.

Em vaig intentar suïcidar quan estava a la panxa
de ma mare.
M'hi vaig cagar.
El metge va dir:
«Si no ix de colp,
morirà».

Pausa.

La meua germana em va dir:
«Saps què no t'han dit mai?
Que vas nàixer amb la síndrome d'abstinència dels
seus ansiolòtics.»

Pausa.

Em vaig intentar suïcidar quan estava a la panxa
de ma mare.

Pausa.

És tan guapa,
és tan guapa,
és tan guapa aquella xica.
Vull ser gran,
eixir d'ací,
poder fer vida d'adulta
i enamorar-me d'un muntó de xiques com ella
amb piguetes i pèl-roges.
Em vaig ratllar l'«A» d'Alba com a senyal del meu
amor,
ací.
És que no hi ha cap paraula
ni frase
ni idioma

que puga descriure la seua bellesa.
 I resulta que estava allà!
 en aquell llibre:
 «Si jo poguera descriure els teus ulls radiants
 i en versos nous enumerar les teues gràcies».
 Sha-kes-pe-a-re?
 Qui és?
 «Un poeta.»
 Un poeta?
 «Els sonets de Shakespeare».
 Demà tornaré i llegiré «Els sonets de shakespeare»,
 puc?
 Cinquè de primària, deu anys,
 tenia el nòvio més xungo de tota la classe.
 Es pegava amb tothom,
 la liava i l'expulsaven...
 Em regalava braçalets d'or
 que robava a les nòvies del seu pare.
 Vaig llegir Gustavo Adolfo Bequet
 quan el meu nòvio em regalava braçalets d'or.
 El van pillar, clar,
 i joder quina bronca.
 Em va deixar
 perquè deia que li feia por:
 «Em fas por».
 «Em fas por»,
 «em fas por»,
 «em fas por»,
 «la meua mare diu que això de no tindre pare...».
 Què!?
 (A que et sona això, Conxita?
 Les dues orfes...)
 «La meua mare diu que eres una mala influència»,
 «la meua mare diu que tu eres molt espavilada,
 que saps moltes coses,
 que et quedes massa hores sola,
 que vas amb els amics fins tard,
 que això de cuinar a la teua edat...»
 Què sé moltes coses!?
 Tinc deu anys...
 i sé moltes coses.
 Àvia!
 Has fet el puto dinar?
 Què hi ha per dinar?
 Jo vull dinar espaguetis!
 «Ahir em vaig trobar el veí,
 em va dir que sent crits al migdia,
 no em pots parlar així.»
 Ho sent mam.. avi.. àvia.

Pausa.

Em vaig follar una menor d'edat quan tenia dènou
 anys,
 jo no sabia que ella en tenia catorze .
 Em vaig follar una de quaranta quan en tenia
 dènou.
 El dia del meu cumple em vaig follar un tio
 i feia 6 anys que no li tirava la canya a un tio.
 Jo sóc bollera.

Pausa.

Era tan mona la Maria...
 Sempre anava amb dues cuetes
 i unes calces a ratlletes de colors,
 es movia amb patins per tot el poble.
 Jo anava amb els pantalons caiguts
 i trencats
 i tota fosca.
 Les dues teníem dotze anys,
 però jo era gran
 i ella xicoteta.
 Ens vam enamorar.
 «Eres forta i valenta i rebel»,
 em deia.
 Ella era innocent,
 tenia llum,
 però ens vam robar.
 Ens vam robar l'una a l'altra
 i ens vam quedar buides.
 Maria, te'n recordes de la meua millor nota a
 l'institut?
 Aquell nou! Amb el romance...
 «Ay, cuán linda que eres Alba,
 mas linda que no la flor;
 blanca sois señora mía,
 más que los rayos del sob».

Pausa.

«Pense que t'hauries de presentar a l'Institut del
 teatre.
 Et puc donar un colp de mà amb la part teòrica.»
 JO no puc fer això,
 no sé estudiar,
 no entenc res...
 NO-ENTENC-ELS-TEXTOS.
 Maaamaaa!
 Suspèndré història
 perquè et jure que llig aquestes paraules,
 llig aquestes línies
 i NO LES ENTENC!
 Què és la revolució francesa?
 Quan va passar la guerra civil?

Què és la burgesia?
 I la revolució industrial?
 Mama!
 Joder, mama,
 és que no entenc res!
 «Escolte»
 Què?
 «Bevien i discutien molt...»
 Mama...
 és veritat que vaig nàixer amb la síndrome
 d'abstinència dels teus ansiolòtics?

Pausa.

Sabeu què?
 Em feu fàstic.
 Sí.
 Vos he odiat tantes vegades
 i tantes vegades m'he hagut de convèncer...
 he hagut de dir:
 «No. Sigues bona persona,
 sigues bona persona».
 I sabeu què sóc ara?
 Una bona persona.
 I sabeu que em rebenta?
 Ser una bona persona.
 Em rebenten les injustícies,
 les de veritat,
 quan veig alguna que està fotuda,
 que pateix en silenci,
 que és trepitjada.
 Però NO vull ser una bona persona,
 vull ser una CABRONA,
 vull ser una PUTA cabrona.
 Aquesta és la veritat.
 Vos odie cada dia
 i la meua crueltat és tan elevada
 que podria dir a cada una de vosaltres
 les coses que em rebenten...
 No que em rebenten perquè em molesten
 com quan algú fa nyiii nyiii en un plat amb un
 cobert,
 nononono,
 em rebenten perquè em fan podrir-me.

Pausa.

«¿Quant cobres?
 ¿Quant guanyes al Pans&company?»
 No ho sé... uns cinc l'hora.
 «Podries guanyar-te cinquanta euros per un treball
 amb la mà».
 Vull baixar.

On estem?
 Per què anem per ací?
 «No vols fer una feineta amb la mà?
 Guanyaries molt més del que guanyes allà».
 Para el cotxe!
 Amb setze anys vaig pensar
 que si li feia una palla a aquell vell
 em guanyava cinquanta euros en deu minuts.
 M'ho vaig pensar...
 M'agradaria poder-vos dir:
 «Sí, ho vaig fer.»
 Podríeu eixir d'ací i anar dient:
 «Aquesta tia, quan tenia setze anys,
 xuclava polles sense parar.»
 I si ho féreu, faríeu la meua història.
 Això és el que passa,
 que ens robem les històries.
 L'altre dia estava feta una merda,
 només tenia ganes d'arrancar-me la pell
 i dessagnar-me
 i vaig entrar al teatre
 amb la meua ràbia
 i amb totes aquelles coses
 que no dic MAI:
 la meua intimitat.
 Tantes coses dins meu
 i la boca cosida mentre pensava:
 concentra't
 concentra't
 concentra't,
 deixa't
 penetrar
 penetrar
 penetrar
 penetrar
 per aquest text.
 Que pervers,
 no?

Pausa.

Jo he mentit,
 ella ho sap,
 sap que mentisc cada dia.
 Abans deia la veritat,
 però me la robaven
 i em vaig sentir violada tantes vegades...
 És el que passa,
 passa a aquí i a tots els guetos...
 passa que dius una cosa
 i s'escampa, però és que
 HI HA COSES QUE NO ES PODEN DIR,
 HÒSTIA.
 Hi ha veritats que poden fer que la teua vida

se'n vaja a la merda immediatament,
que la teua mare et deixi de parlar,
que la teua cosina passe de la teua puta cara
quan t'ha fet creure tota la vida
que eres la persona més especial per a ella
i aleshores te n'adones que era una completa
egoista,
que només tenia la necessitat de sentir-se menys
sola.
I quan li dius LA VERITAT...
Pam!
Desapareix.

Pausa.

La gent no sabem abraçar la veritat,
la gent no sabem mimar la veritat,
la gent no sabem cuidar la veritat.
És millor mentir.
No és una ironia,
he après a mentir
perquè la veritat s'ha de cuidar.
Vos he dit que vos odie?
Entendré que m'odieu.

Silenc llarg.

Et devia un incendi.

Pausa.

CONXITA:
Alça't i escampa les cendres.